

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Veritas VI. Romanus Pontifex, etiam Præsulum & sigillatim & collectim sumptorum, caput & Rector est, sine cuius suffragio infirma semper & caduca sunt, eorum etiam adunatorum, iudicia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

cere Ecclesiam belluam multorum capitum, & regimen Ecclesiæ ex Monarchico verterunt in Democraticum, clau-
 ues statuentes in tota Ecclesia: quod esse contra fidem,
 rectè pronunciauit Isolanus l. 2. de Imperio Milit. Ecclesiæ
 tit. 6. q. 2. Duuallius Tract. de Pontif. parte 1. q. 3. & 8.
 Nanciantus Opusc. de potestat. Papæ *sub initium*, Caieta-
 nus t. 1. Opusc. tract. 1. c. 6. 7. & 11. ac tract. 2. parte 1. à
 c. 4. Victoria Relect. 2. sect. 1. & Thomas Illyricus tract. de
 potestat. Summi Pontif. *S. non igitur*. Resecant validè, hæc
 tam numerosa multicapitis hydræ capita, Ruardus Orat. 7.
 Theolog. Sanderus l. 1. Visib. Monar. à c. 6. Stapleto. lib. 5.
 de principijs *initio*, & Bellarm. l. 1. de Pontif. c. 6.

VERITAS VI.

*Dignitas capitis Ecclesie tributa diuinitus Romano Pontifici,
 porrigitur ad gubernanda omnia quomodocunque sumpta Ec-
 clesie membra, atque adeò etiam quosuis Presules siue sigil-
 latim sumptos, siue congregatos in Concilium quantumcun-
 que plenarium; cuius iudicia vt sint planè certa, Pontificis
 est firmare, ac sua auctoritate communire.*

ITA planè colligitur, partim ex ijs titulis quibus Pon-
 tifex asseritur caput vniuersæ Ecclesiæ, partim ex illis
 quibus dicitur, eum esse in Ecclesia Iudicem vice Christi.
 Sed expendamus distinctè singula. Quod omnia Ecclesiæ
 membra, subsint Romano Pontifici vt capiti, ex eo con-
 stat, quod vniuersalis collectio totius Ecclesiæ, (vt multi
 Pontificis tituli ferunt,) Pontifici contraposta, subiaceat
 eius Regimini, debeatque ab hoc capite pasci & regi. Non
 enim potestas Pontificia est in tota Ecclesia, sed in solo
 Pontifice, vt proximè attigimus. Quod si Ecclesia vniuer-
 sa, Pontifici vt spiritali capiti subiacet, multo magis idem
 affirmandum erit de quibusuis Ecclesiæ membris.

De laicis res est clara. Nemo quippè laicorum, quan-
 tumuis

tumuis emineat, potest se directioni huius vniuersalis Ecclesie capitis subducere, quin simul à consortio fidelium se remoueat; & partem cum Christo, eiusque corpore mystico habere refugiat. Fidenter Aleonora Angliæ Regina, fatagens pro filio in Austria captiuo, sic affatur Coelestinū Papam Epist. apud Blesensem 145. [Nonne Petro Apostolo, & in eo vobis, à Deo, omne regnum omnisque potestas, regenda committitur? Benedictus autem Dominus, qui talem potestatem dedit hominibus. Non Rex, non Imperator, aut Dux, à vestræ iugo iurisdictionis eximitur.] Hincmarus Opusc. de diuortio Lotharij & Thetbergæ ad interrogat. 6. ex secundo loco positus, cum obiectum fuisset, vertices populorum, nullorum legibus vel iudicijs subiaccere nisi solius Dei, reponit. [Hæc vox non est Catholici Christiani, sed nimium blasphemæ & spiritu Diabolico pleni.] Id quod fusè & fortiter persequitur: eiusque disputatio præsertim vrget pro subiectione spirituali debita Summo Pontifici à Regibus. Iuo Carnot. Epist. 106. rationem huius subiectionis perelegantem aperit, agens cū Rege Angliæ. [Regnum terrenum (inquit) Cœlesti Regno quod Ecclesie commissum est, subditum esse debere, semper cogitatis; Sicut enim sensus animalis, subditus debet esse rationi, ita potestas terrena, subdita esse debet Ecclesiastico regimini. Et quantum valet corpus nisi regatur ab anima; tantum valet, terrena potestas, nisi informetur & regatur Ecclesiastica disciplina. Et sicut pacatum est regnum corporis, cum iam non resistit caro spiritui, sic in pace possidetur regnum mundi, cum iam resistere non molitur regno Dei, hoc cogitando, seruum seruorum Dei; vos esse intelligite, non Dominum; protectorem, non possessorem.] Utuntur hac ipsa carnis & spiritus comparatione in eam rem, Naz. orat. 17. n. 15. Isidor. Pelus. l. 3. Epist. 249. & S. Thomas 2. 2. q. 60. art. 6. ad 3. Rectè idem prosequuntur & illustrent Bellarminus l. 5. de Pontif. c. 6. & Mauclerus Operis, de Monarchia par. 2. l. r. cap. 2.

cap. 2. ac p. 4. l. 1. c. 3. Quod si corpus ab anima regitur, nec anima corpori, nisi peruersè subiacet, sed corpus animæ subiacere debet, liquet, laicas quascunque personas subiacere debere capiti Ecclesiæ; & ab eo circa spiritualia regi, quod de ijs ipsis qui ad clauum sæculi sedent, discretè tradit Cyrillus Hierosolym. cath. 17.

Pergo ad sacras personas, quas nulla excepta, subesse debere Romano Pontifici, vt capiti, extra dubium est; cum qui inter personas sacras eminent I piscopi, Romanum Pontificem Episcoporum Episcopum agnoscant, & S. Cyrillus, tametsi inter Patriarchas secundus, referente Sancto Thoma, professus sit, oportere omnes Antistites Romano Pontifici vt capiti subesse. Non defuerunt tamen, qui tentarent iugum excutere, etiam in Occidente, post Græcos, à quibus primùm Schisma in Ecclesiam est inductum. Hi quippè subiectionem ad Romanos Pontifices ægerrimè tulere iam olim. In Occidente quoque Rauēnates Antistites Imperatorum primùm fauore, deinde Exarchorum freti potentia, sapè sapiùs auctoritatem Romani Pontificis excussere, vt signatis varijs illorum motuum temporibus, latè prosequitur Azor t. 2. l. 4. c. 16. *per totum*: addens cap. 16. quid item Mediolanenses Archiepiscopi, aduersùs subiectionem Romano Pontifici debitam sint machinati, vel potiùs quid Simoniacis & concubinarijs Clericis aduersùs eam subiectionē molientibus coniuentes permiserint; vtrique mox ad officium, (saltem ad tempus,) & ad bonam frugem reuocati à Petro Damiani Mediolanum legato à Nicolao II. qua de re legendus ipse Petrus Damiani.

Sed quicquid, siue Occidentis, siue Orientis pauci Antistites, delirarint, verissimè (vtinam æquè constanter,) professus est Michael Palæologus scribens ad Gregoriū X. [Sancta Romana Ecclesia, summum & plenum primatū, & principatum super vniuersam Ecclesiam Catholicam obtinet, quem se ab ipso Domino, in B. Petro Apostolorum

Prim-

Principe siue vertice, cuius Romanus Pontifex est successor, cum potestatis plenitudine recepisse, veraciter & humiliter cognoscit. Et sicut præ cæteris tenetur fidei veritatem defendere, sic & si quæ de fide subortæ fuerint quæstiones, suo debent iudicio definiri: ad quam potest grauatius quilibet super negotijs ad Ecclesiasticum forum pertinentibus appellare: & in omnibus causis ad examen Ecclesiasticum spectantibus, ad ipsius potest iudicium recurri, & eidem omnes Ecclesiæ sunt subiectæ. Ipsarum Prælati obedientiam & reuerentiam sibi dant. Ad hanc autem sic potestatis plenitudo consistit, quod Ecclesias cæteras ad sollicitudinis partem admittit, quarum multas, & Patriarchales præcipuè, diuersis priuilegijs eadem Romana Ecclesia honorauit, sua tamen obseruata prærogatiua, tum in generalibus Concilijs, tum in aliquibus alijs semper salua.] Hæc verè & Catholicè Græcus Imperator, de quibusuis Antistitibus ad Romanum comparatis, atque adeò de suis Græcis & Orientalibus malè subiectionem detrectantibus. De quibusuis sigillatim Episcopis, Romano Pontifici tanquam capiti subiectis, nihil attinet plura dicere, cum res sit explorata.

Obscurius apud aliquos est, quod subdebam, idem esse statuendum de Episcopis collectiuè, etiã si in Concilium adunatis. Sed duces habeo Doctorũ grauissimos, vt S. Maximum Martyrem, cuius de hac re locum, ipsis solis radijs scriptum, dabo infra veritate 10. Alium ex Philippo legato annotaui supra V. *Beatitudo cui &c.* Ægidius item Abbas Epistola ad Symmachum Papam, agnoscit, auctoritatem Apostolicæ sedis esse firmiorem decretis Synodalibus, quod habet quoque Auitus Viennensis Epist. ad Faustum & Symmachum. Subscribunt Turrecremata in respons. ad Oratores Basilienses, Caietanus t. 1. Opusc. tract. 1. & 2. Bellarminus l. 2. de Concil. à c. 15. Azor t. 2. l. 4. cap. 13. q. 1. Franciscus Bursatus latè Consil. 109. & latiùs etiã Franciscus Turrianus libris tribus de auctoritate Pontificis su-

pra Concilia, Malderus disp. 4. de Pontif. dub. 3. qui alios proferunt. Subscribit Corraſius in Paraphraſi Sacerdotiorum parte 2. c. 2. nu. 2. ijs tantum exceptis, quæ fidem, aut Schiſma, vel vniuerſalem Eccleſiæ reformationem concernunt. Quæ limitatio ſi agatur de Pontifice certo, ſuperuacanea eſt, ac explodenda; & vniuerſaliter ſtatuentium, Papam eſſe ſupra quamcunque Epiſcoporum collectionem. Et ratio ſuffragatur. Nam quæcunque Epiſcoporum collectio, intra Chriſti ouile clauditur, cū ſit Chriſtiana: debet ergo Pontificem totius ouilis vnum Paſtorem generalem, agnoſcere pro capite, atque adeò illi ſubijci. Nec contrarium quorundam placitum poſſe excuſari à temeritate inobedienciæ, ac ex eo diſſidia vt plurimum, magnosque ſemper tumultus efferuiſſe in Eccleſia, affirmat Duuallius tract. de Pontif. par. 4. q. 7. *in fine*, addens q. 8. falſum eſſe quod vulgo iactatur, Doctores Pariſienſes iuramento confirmare, ſe contrarium illud placitum quod Concilium ſupra Papam ſtatuitur, propugnaturus. Quod ipſe, inter Doctores illos, tam diu tantaque cum laude clauerit, extra dubium eſt, eum protuliſſe comperta.

Ex dictis habetur, Romani (vt addebam,) Pontificis eſſe, aliorum Antiftitum, etiam in Concilijs adunatorum iudicia, alioqui non rarò vacillatura firmare, exequendo illud Chriſti iuſſum ad Petrum, *Rogavi pro te Petre, vt non deficiat fides tua, & tu aliquando conuerſus, confirma fratres tuos*. Quod ad eius ſucceſſores, extendunt varij Patres apud Bellarminum l. 4. de Pontif. c. 3. Non eſt dubium, quin Chriſtus ſic orans pro indefectibilitate fidei S. Petri, & ſucceſſorum eius, exauditus ſit pro ſua reuerentia. Ex quo patet, fidem eorum eſſe indefectibilem. Cum ergo Chriſtus, pro ſolo S. Petro quatenus Pontifice, atque adeò etiam pro eius ſucceſſoribus ad eum modum orauerit, ac ne pro Concilio quidem quantumuis plenario tales preces fuderit, planè neceſſarium eſt, vt certi ſimus fidem Conciliorum non nutare, confirmationem Pontificiam illis.

illis accedere, quantumvis legitimè sint congregata, & adsint Legati ipsius Pontificis. Nam his quoque astantibus, Concilium ex se spectatum errare poterit, nisi procedat ex institutione à Pontifice antecedenter data Legatis, eamque ad amissim sequantur, quæ esset anticipata confirmatio; cuiusmodi instructiones accuratè & minutatim signantes omnia, dedit aliquando Gelasius I. Fausto Magistro legato Constantinopolim, (est eius Epistola 4.) Item Hormisdas indiculum legatis suis tradidit valdè accuratum, qui legitur post Epistolam eius 10. Similia communitoria sæpè occurrunt in vitis Pontificum, & historia Conciliorum, ac Ecclesiasticis Annalibus. Nisi ergo legati, talem aliquam instructionem habeant, & exquisitè seruent, errare poterunt etiam ipsi, & cum iisdem Concilio. Quia Pontifex non potest Legatis committere priuilegium personale suæ in fide indefectibilitatis, vt rectè notauit Castrol. 1. de iusta hæret. punit. c. 6. Itaque desideratur, vt finito Concilio, accedat eius de fide, decretis, calculus ipsiusmet Pontificis, alioqui non erunt planè firma. Idque de fide esse, censet Nanclantus Opusc. de necessitate confirmationis Conciliorum, & videtur annuere Duuallius tract. de Pontif. p. 4. q. 5.

Ipsa sanè Concilia, etiam generalia, hanc suam ex seipsis defectibilitatem, & confirmationis Pontificiæ necessitatem, apertè professa videntur, cum petierunt sua decreta firmari à Pontificibus. In quam rem, exemplum primæ Synodi Apostolicæ vrget Turrianus lib. 2. contra Magdeb. c. 5. Primæ item Nicenæ Synodo accessisse confirmationem à S. Syluestro, liquet ex Felice III. Epist. 4. & ex decreto ipsius Syluestri, Concilio Romano suffragante, quod legitur Tomo 1. Concil. S. Leo petitam à Concilio Chalcedonensi Actio. 3. in relatione Synodica confirmationem, concessit scribens ad Martinianum. Benedictus Tertius idem fecit circa Rhemense Concilium, Sophronij Hierosolymitani Synodicam Epistolam ad Honorium,

qua idem ab hoc Pontifice explicatissimè poscebatur, adducit Turrianus l. 1. contra Sadeelem c. 10. *in fine*. Apud quem etiam l. 3. de Dogmat. Charact. Photius Constantinopolitanus necdum depositus, idem agnoscit, scribens ad Nicolaum I. cui fatetur, conuenire *ἰνικυρῶν συνδ-
κῆ γὰρ ἀποποιεῖν* idest *tribuere auctoritatem Synodicae sententiae*. Synodum Tridentinam Oecumenicam, superiore saeculo hanc confirmationem expetisse videmus, nec ante eam obtentam valuisse. Denique Gelasius I. Epist. ad Episcopos Dardaniæ, quotquot Concilia hoc munimime caruerunt, fuisse vacua auctoritatis, apertissimè contestatus est. Nec minùs perspicuè Pelagius II. Epistola ad Synodum Constantinopolitanam. [Nulla (inquit) vnquam Synodus, rata legitur, quæ Apostolica auctoritate non fuerit fulta.]

V E R I T A S V I I.

Romanus Pontifex docens ex cathedra, errare non potest.

ITA habetur ex titulis illis quibus Pontifex denominatur, *Immobilis basis fidei, ac fidei crepido, & firmamentum immobile*. Item ex titulo, *capitis Ecclesiae uniuersae*. Nam si hoc caput prout tale posset errare, Ecclesia tota, quæ eius ductum sequi tenetur, impingeret in errorem, sicque portæ inferi, (idest hæreses & errores, vt expoluit D. Hieronymus,) præualerent aduersùs eam, rescisso Christi promisso. Huc facit quod S. Ambrosius l. de Incarnat. Dom. Sacram. c. 4. *sub finem*, expendens confessionem diuinitatis Christi à S. Petro prolatam, notat, S. Petrum alijs Apostolis fallacia de Christo iudicia proferentibus tacuisse, nec nisi cum fides enuncianda fuit, Verbum promississe. Sic enim inducit eum loquentem, *Meum est fidem loqui*. Rationes in hanc rem accumulat Canus 6. de locis c. 7. Sed illa est firmissima, quæ petitur ex illo Christi ad Petrum oraculo, *rogavi pro te, vt non deficiat fides tua.*
Quod

*Ambrosij
400.*

Canus.